

Missziói lendület

A vonatok ritkábban közlekedtek, és mindig túlszűfoltak voltak. Egy debreceni utazás alkalmával segédlelkész társammal, Adorján Gusztávval és tanítónő menyasszonyával együtt utaztunk a vizsgákra. Elevenen élt bennünk a missziói vágy, hogy Krisztussal minél többen kerüljenek kapcsolatba. A vonatfülké utasai arról beszéltek, ki hová szeretne utazni a nagyvilágba. Volt, aki Amerikát, mások Abbáziát vagy éppen a Riviérát emlegették. Ebbe a társalgásba szólunk bele:

– Kíván-e valaki – kérdeztük – a mennyországba utazni? — Erre kitört a vihar: hogy lehet ilyet kérdezni, a vallás nem úti téma, maradjon mindenki belügye, ez udvariatlanság...

Ehhez hasonló válaszok repkedtek felénk. Valóban nem tárgyyszerűen, nem feltétlenül odaillően hangzott a kérdés, de nem éppen ilyen-e az evangélium természete? Nem volt-e mindig botránkozás és bolondság a keresztről való beszéd? (1Kor 1,18) Nem jelenti-e Isten beszéde a mi gondolatainknak megtörését? Vajon nem ennek a kérdésnek volt-e időszzerűsége akkor, amikor olyan reménytelenül távol voltak a Kanári-szigetek és a holland tulipánok, és olyan életközéiben a Deus Niger, a halál fekete istene? Időnként az elmarasztaló megjegyzések ellenére is vállalnunk kell a népszerűtlen kérdéseket.

Az egyetlen pozitív visszajelzés egy, a sarokban ülő fiatalabb férfitől érkezett. Igazat adott indokaimnak, miszerint éppen az a mi népünk nyomorúsága, hogy az Isten beszéde a templomba szorult, s – úgymond – csak a magán-intim szférában kapott helyet. Amiképpen nem volt helye a testben megjelent Igének a vendégfogadó házban, éppúgy nincs helye a vonaton, az utcán, a társalgási nyelvben, pénzügyeinkben, a politikában... Ezért az egyetlenegy visszhangért talán nem volt haszontalan a kérdést bedobni, és még indokoltabbá teszi református népünk között a missziót az a – számomra legalábbis – fájdalmas tény, hogy az ellenkezők mind reformátusok voltak, s ez az egyetlen igenlő római katolikus.

A beszélgetés során a mennyországra vonatkozó kérdés a leghevesebb ellenkezést egy éppen mellettem ülő fiatal refor-

mátus tanítónőből váltotta ki. A beszélgetést most már kettőnk között folytattuk. Intelligens, jól felkészült és jól megfogalmazott megjegyzéseiben csak úgy záporoztak felém vádjai. Persze én sem hagytam magam, és közben kértem Istent, világosítsa meg ennek a heveskedő leánynak a szívét. Egy idő után kifogytunk a szóból s csend lett a fülkében, csak a vonatkerekek és a szívünk zakatolt tovább.

Útitársam alig észrevehetően, zsebkendőjével, szemét törölgette. Mi történhetett? Túl kemény voltam, megsértettem? Vagy... s ekkor anélkül, hogy hallhatta volna a kolléganője, barátom menyasszonya tárta fel a könnyek titkát. Ez a lány az iskola esze volt. Viták alkalmával diáktársai szóba sem jöhettek. Gyakran a tanárai is letették előtte a vita fegyverét, és most, talán első ízben, a könnyei beszéltek arról, hogy vesztett. Ekkor már befutott a vonat a debreceni állomásra. Leszedgettük a csomagokat, s elindultunk az ajtó felé. Elöttem ment vitapartnerem. Kétoldalra billegett, mindkét lába csípőficamos volt. Jabbók réve jutott eszembe. (1Móz 32) Lehet-e másként, mint csípőficamosán találkozni az élet Urával? S meglátni a Peniélre esett napfényben az Isten arcát? A régi ember szemléletében a csípők, a derék, az emberi erők központját jelentették. S éppen ez a pont, a magunk ereje, tudása, önállítása az, ahonnan Isten ereje ki akar mozdítani bennünket, hogy ezentúl ne önmagunkra támaszkodók, a magunk igazságában járók, hanem az ő kegyelmére támaszkodók legyünk. S amikor már csak ő marad számunkra, mert mindent áthordtunk a halál révén, akkor, csak akkor hull reánk Isten kegyelmes Peniéljének, orcájának fénye.

Fiatal útitársaink meghívásunknak engedve még aznap este eljöttek az evangélizációra, ahol a már említett Szabó Mihály táblaelnöki titkár hirdette az igét. Újból ránk esett a fény, s ebből a fényhullatásból ez a leánytestvérünk sem maradt ki.

Van ennek egy későbbi, csodásnak mondható bizonyítéka is. Keleten már az ország földjén nyomultak előre az orosz partizán és felderítő alakulatok. A visszavonuló német katonák felrobbantottak minden hidat, vasúti csomópontot. Közlekedni már csak gyalogosan lehetett. A konferenciák, a körzeti evangéliumi alkalmak nem szüntek meg. Így került sor a

nyírbogáti és nyírvajai konferenciákra is. Százak és százak ke-resték az evangélium igazságát, zsúfolásig megteltek a templomok. A háború viharában fokozódott az éhség az ige után. Voltak, akik húsz-harminc kilométer távolságból indultak el. Az egyik, Mátészalkáról és környékéről induló csoportban ott gyalogolt ez a két tanítónő is. A csipőficamos leány hosszú kilométereket tett meg oda és vissza, s ezen maga csodálkozott a legjobban. Ismét bebizonyosodott, amit így ír a próféta: „Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtelen erejét megsokasítja.” (És 40,29) A konferencia egyik öröme ennek a két lánynak a nyilvános bizonyágtétele volt arról, hogy őket is megtalálta a Pásztor. Háziasszonyaiktól azt is megtudtuk, hogy hazaérve szépítőszereiket még aznap mind kidobták a szemétre.